

ххалифъ ал-Махди. Пратеницитѣ успѣли да сключатъ съюзъ, но, когато се вързѣли заедно съ пратеницитѣ на халифа, били заловени въ Калабрия отъ гърци и изпратени въ Цариградъ. По тоя начинъ византийцитѣ успѣли да осуетятъ съюза.

Съ тоя неуспѣхъ рухвали мечтитѣ на Симеона да завладѣе Цариградъ. Императорътъ, който никога не престава да моли за миръ, сега станалъ още по-настойчивъ. Обаче Симеонъ предложилъ неприемливи условия: заедно отъ тия условия било да му се отстъпятъ всички византийски земи на полуострова, които въ сѣщность били завладѣни отъ него. За Византия нѣмало друго спасение, освенъ чужда помощъ. Императорътъ примирилъ цариградската и римската черкви и поискалъ защита отъ папата. Въ сѣщото време императорътъ успѣлъ да подигне противъ Симеона сръбския князь Захария. Тоя пътъ възстанието въ Сърбия не е било отмѣтане само на княза. Въ него взелъ участие цѣлиятъ сръбски народъ. Симеонъ изпратилъ въ Сърбия войски подъ началството на Теодора Сигрица и Мармаиса. Но войската била разбита, двамата войводи — пленени, заклани, а главитѣ и оржжието имъ — изпратени въ Цариградъ.

Въ това затруднително положение, за да спечели време, Симеонъ тръгналъ съ главнитѣ си сили за Цариградъ и презъ септемврий 923 г. се разположилъ на лагеръ предъ Влахернскитѣ врата. Следъ това устроилъ свиждане съ императора, сключилъ примирие, повелъ преговори за миръ и, като оставилъ византийцитѣ съ убеждение, че мирътъ ще бѣде сключенъ, върналъ се въ България, безъ да напусне позициитѣ си предъ Цариградъ.

Предстояло наказанието на сърбитѣ. Въ края на 923 или началото на 924 г. Симеонъ изпратилъ въ Сърбия войски подъ началството на войводитѣ Кннина, Имника и Ицвоклия, които водили съ себе си новъ претендентъ на сръбския престолъ — Чеслава. Щомъ българитѣ навлѣзли въ Сърбия, князь Захарий избѣгалъ въ Хърватско. Тогава войводитѣ, подъ предлогъ да представятъ новия князь, събрали жупанитѣ, оковали ги въ вериги и изпратили въ България. Следъ това българската войска изловила населението и го завела въ България. Онѣзи, които избѣгнали плена, намѣрили уубѣжище въ Хърватско и въ византийскитѣ владѣния.

Следъ като покорилъ Сърбия, Симеонъ, презъ есента 924 г. отново засилилъ гарнизонитѣ въ Тракия. Следната 925 г. Симеонъ се провазгласилъ за „царъ на всички българи и ромеи“ и се съгласилъ на миръ, ако му отстъпятъ окупираниитѣ земи. Но византийцитѣ не се съгласили. Чрезъ помощта на папата тѣ успѣли да сключатъ съюзъ съ хърватския кралъ, който билъ твърде мощенъ. При него били избѣгали заедно съ князь Захария много сърби, които се били отървали отъ българския пленъ. За да предупреди нахлуването на хърватитѣ, Симеонъ заповѣдалъ на войводата Алобогатура да навлѣзе съ войската си отъ Сърбия въ Хърватско. Обаче българската войска била избита и изтрѣбена, навѣрно въ втората половина на 925 г. Изглежда, че хърватитѣ не сж имали настѣпателни намѣрения къмъ България, защото не се възползували отъ победата. Напротивъ, следната 926 година, тѣ чрезъ посрѣдничеството на папата сключили миръ съ България.

Симеонъ отново се явилъ съ развързани рѣце предъ Византия. Неговитѣ гарнизони отъ петъ години заемали крепоститѣ въ Тесалия, Елада и въ Тракия, дори до Цариградъ. Предстояло му да използва своитѣ успѣхи, постигнати съ толкова трудъ, загуби и неотклонно постоянство. Но смъртта не му позволила да се възползува отъ многогодишния трудъ. Неговитѣ победи използвалъ синъ му Петъръ.